

כוכבי המושב הראשון של הכנסת: המשך הסיכום מסוג אחר

דפנה ברק מגלה: מה הם אוכלים ★ מה הם שותים ★ איך הם מתלבשים ★ איך הן מתאפרות ★ מה קרה בחדר המיטות במלון

ח"כים היבוקים ונשיקות

ז'ק אמיר: אחראי לז'קו

בכנסת ה-11 מרובת הפקידים (חלקם יוממים) והתארים, אף אחד (כמעט) אינו מקופה. נא להכיר: ז'ק אמיר, ראש הוועד של חברי הכנסת. לא ברור לי האם זהו תואר נבחר, או שאמיר הטיל את מלוא מישקלו (יש) יש מה להטילו) ובחר את עצמו. על כל פנים, הוא האיש המופקד על התנאים הסוציאליים של חברי הכנסת.

מה פירוש — תנאים סוציאליים? האם יישנו במלון עם ז'קו או בלעדיו? האם ימוקם מועדון הח"כים בלובי של המלון, או שהם יישבו מרמזים מעם, במרומי הקומה ה-12? מה יכלול הכיכור במועדון? ושאר נושאים ברומי של פרלמנט.

אמיר החביב, גדולה המידים, נראה מרוצה מתפקידו וממעמדו המיוחד בתוקף תפקידו.

הוא ייצג, למשל, את חברי הכנסת במסיבת הפרידה שאירגן להם מלון הילטון המפואר בעת שנאלצו, מטעמי המצב והשעה, לנודד למלון רמדה רנסנס, המהודר לא פחות. אמיר נשא שם נאום נרגש, שנחרט היטב בזיכרוננו. חרטו אותו בייכרוננו התבטאויות כגון: "תודה לכם (להילטון) על שעשיתם מאיתנו כבודה א... חברתית!" חרזן, החבר אמיר.

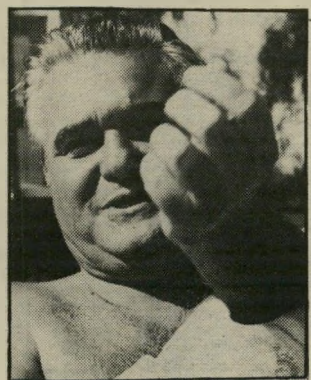
אמיר הוא גם "הקשר הצרפתי" שלנו. מדי פעם הוא מנופף לעברי בתמונות וקטעי-מאמרים של העיתון "הארץ" המוקדמים בדימונה, מקום מגוריו. אלה גם אלה מנציחים את פגישותיו התכופות עם ז'אק שירק, ריימון נאר ושמית נוספים, שיש להם מקום בכבוד בהיסטוריה של צרפת. אולי זאת גם הסיבה להתנגדותו העיקשת להעלאת מס הנסיעות ל-20%?

הפופולאריות שלו בקרב חברי הכנסת ראויה לציון, וגם העקיצות בענייני נאמדות על דרך החיבה. הוא חבר בכיר בקבוצת רבין במפלגת העבודה. מה פירוש חבר? פעם ביקשתי ממנו שיחטוף ממני טירחה ויעביר לרבין, וחבר לקבוצה, מסר ממני, "לא, נבעת אמיר טובי-הלב, אנחנו לא ביחסים כאלה... אני לא יכול סתם לצלצל אליו, לפנות אליו..."

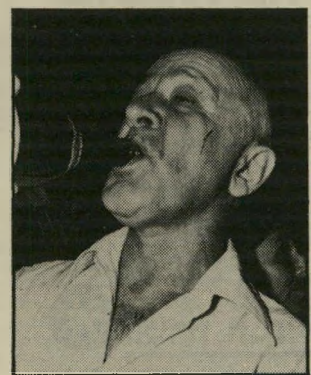
זב שילנסקי: בינו לבין

הלשונות הרעות בכנסת, וכאלה לא חסרות שם, מספרות כי האיש גרגרן נדיר. מערות-דריה אני יכולה להעיר שאינו גרגרן במובן הוולגרי של המילה — הוא אינו חוטא בכמויות אדירות של מזון, ואין שום פרט סנסציוני בדרך אכילתו. האיש פשוט אוהב לאכול, נקודה. להסתובב סביב אוכל, לעסוק באוכל, לדבר עליו. ההצלחות הרבות בעניין אינן מטרידות אותו. להיפך, גם ההצלחות פרי לשוננו. אינן מטרידות או פוגעות באיש. האיש הוא חביב, אין מה לעשות, לץ חביב ובלתי-מימץ. עיקר הצלחותיו הן, כמובן, בנושאים שבזינו לבניה. נושאים שהשתיקה יפה להם, אולם אצל

שילנסקי השתיקה מלווה בציחקוקים רמים, ובקריצות נוסח: "אני יודע בדיוק מה מתרחש כאן..." מה? תגידו: כלב גובח אינו נושך? בתחילת המושב נתקעתי עימו ועם שבת ויסי במעלית הכנסת. שילנסקי איבד מעליותו. האיש הקטן החליף גוונים, נכנס לפאניקה ולא הירפה ממני: "תלחצי על האיוורור, תלחצי כבר עלי..." נכון שליך אחד המתגים במעלית היתה כתובת — איוורור, אולם כמובן שהקשר בין הכתובת למתג היה מיקרי בהחלט. מקץ עשר דקות רוויית-מתח וחרדה (מצידו של שילנסקי) מששחררנו, התפעל

אמיר לא יכול סתם לצלצל

שילנסקי לצחקק ולקרץ

קציין הכנסת באוזניו. "הו, שילנסקי, נקט בהומור החביב על שילנסקי, עם מי נתקעת במעלית? (איתי) ספר מה היה..." הצבע חזר לפרוח בלחיו של שילנסקי, הוא הזדקף בבתאחת, הרים ראשו בגאווה, עטה הבעה מיסתורית ממורית וענה: "אילו הייתם יודעים..." הקלאסטרופוביה נשכחה כלא היתה.

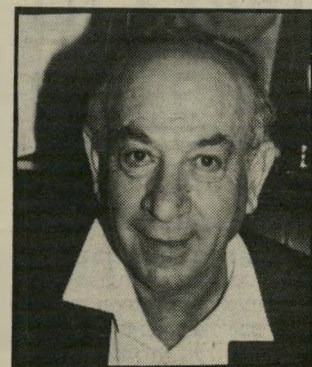
יגאל הורביץ: חיבוק שוב

למי שמתרשם יתר על המידה מהופעתו חמורת-הסבר מעל פני המרקע עם הפזמון הפופולרי: "אין לי" צפוייה הפתעה. את הורביץ ניתן למצוא משוטט באפס מעשה ברחבי הכנסת, לבוש בחליפה שמרנית, מחוסרת כל דמיון או חן של בעליה מחפה על מיגבלה אובייקטיבית זו. אין הוא מוקף בדוברים, עוזרים, יועצים ושאר

נושאי-הכלים על תואריהם השונים, כרבים מחברי-לממשלה. גם את ארשת החשיבות העצמית, המאפינת אוטומטית, ככל הנראה, את כל הנושאים באחריות מיניסטריאלית, לא תמצאו אצלו. במקומה אתם (בפרט אם אתם — אתן) עשויים לזכות בחיבוק שובב, הערות עוקצניות (ברוח טובה) ועוד חיבוק על חשבון הבית. מתחת למעטה הציני — לא איכפת, הוא חבר אמיתי. נסו (רגע, לא להגזים) — ותיוכחו.

חיים קובנא: נס ונשים

קשה להאשים אותו בכך שהוא מתנור מאמצע-ההתיקשורת. ההתמחות שלו היא ברישום (או שינון בעל-פה) של הברקות המתעופפות בחלל המיזנון, או בעת עבודתו של הוועד. השלב הבא הוא הכתבתן לעיתונות.

הורביץ לחבק, לעקוץ, לחבק

מיותר לציין שחלק מהברקות הן פרי לשונו החרד. אהבה אחרת שלו היא "לאכול" והיא מתבטאת בכרס שהוא מטפח לאחרונה לחיפארת. קופמן, שהביא ממחלה ממושכת, אינו מוטרד מהפרופיל הגדל והולך שלו. להיפך: אחרי חודשים של רוזן וחיוורון (בעת מחלתו) הכרס מסמלת עבורו — בריאות!

הוא בן-שיחה משעשע, וניתן להעביר עימו שעות (השיא המשותף שלנו עומד על שש שעות) ולאבד לחלוטין את הרגשת הזמן. גם הוא ידוע כחובב-נשים מושבע. איזכור של כמה שמות נשיים מעלים סימולטנית חיוכים רביי-משמעות בפניהם של קופמן ושל יורש בתפקיד (סגן-שר-האוצר), עדי אמורי מהמ ערך בתחום הזה, מסתבר, הברלים איריאולוגיים לא עובדים.

יגאל כהן: אצל השדכנית

גירתו המסורבלת-ישראלית עונה על הציפיות, הנובעות מתרבות-האיכר המקובלת. כהן, חבר מושב תל-ערש, עונה במרויך גם על שאר המרכיבים בתרבות זאת. הוא שופע חום ולכביות, טוב-לב עד כדי תמימות.

איריסרמו נובע אולי מאפרוריותו. חיוורונו בולט עוד יותר על רקע כפרו, תל-ערש, שבשדותיו גדל המשרור הפרלמנטרי (הכוונה אינה לגד יעקור בן, איש ברודי-כשרונות. כהן הוא מרכז סיעת-הליכוד בוועד דת-הכספים. הציניות ממנו והלאה, ניתן היה לפגוש בו במהלך המושב כשהוא יושב במיזנון רגז, ושופך בכעס על אונייט ערלות: "איאפשר להמשיך כך? חייבים להוריד את הסוכסידיות! אתם יודעים כמה כספים זורקת הממשלה מדי חודש?"

כתחום הבילויים אינו מהמחמרים דווקא. עד כמה שזה נשמע מוזר, ניתן

קובנא לחבק נשים

כהן לא יכול לסרב

לפגוש בו בירושלים בכל אירוע נוצץ או מנצץ. הוא אינו מכבש שם מהטע' מים המקובלים — להיות IN או OUT' פשוט מזמינים אותו, אז הוא בא. יש לו ברירה? "איפה היית?" צהל לקראתי לפני כמה שבועות, "היתה מסיבת בר' מיצווה לזאת, נו, השדכנית א... הלנה (הלנה עסידם הסגנונית) במועדון של רפי (שאויל). היו שם כולם" חוץ ממני, כמובן. כשהבעתי את הסתייגותי הנחד רצת מאופי האירוע ומהשתתפותו של כהן באירוע, נכון המושבניק: "א... את צורקת... אני יודע..." היא (הלנה) ציל-צלה אליי, רצתה ריהביליטציה. אז נתתי לה. איך יכולתי לסרב? בחור טוב. כהן, אין מה להגיד.

שבח וייס: תאונה מחרידה

אני אף פעם לא פונה לעיתונאים.

מנדרג להם... מישפט-זה נוהג הח"כ החיפאי להשחיל מדי פעם בשיחותיו עם עיתונאים. אם זאת אינה פניה, אז מהי פניה?

עליי, בכל אופן, המישפט פועל את פעולתו, והמצפון עובר שעות נוספות. גם וייס, אגב, עובר שעות נוספות. אין בית-הבראה, ועדי-עובדים או בית-תכרות שלא זכו לארח את המרצה שבח וייס בין כותליו. בהרצאות אלה מתגלה וייס במיטבו. הוא מפגין כושר רטוריקי-סרקסטי, ולוואי וזאת היתה רמת ההתנצחויות בכנסת.

יש לו כישרון לפתל, לשבש ולסבך את התהליכים הפשוטים ביותר. אם התחלת לגלגל עימו עניין כלשהו (גם אם העניין החל ביוזמתו), צפה לכל סיכור אפשרי ובלתי-אפשרי. בסופו של תהליך מפותל ומעוקם, רווי מעורבות רגשית, תתהלך רדוף-אשמה, גם אם לא תזכור כיצד, לעוזול, הסתבכת עד כדי כך.

הוא איש-שלום המושבע של יצחק רבין. וייס אומנם אוהב להציג את עצמו כ"יונה", אולם גיבויו הרעשני לעמדותיו הניציות של רבין, מנהיגו, מציב סימן-שאלה גדול סביב הגדרתו העצי מית. במושב הקורס ניתן היה לפגוש בוויס בחברת מנהיגו הנערץ עליו. כמושב הנוכחי, עת חזר רבין לעמדתו כוח, הגיע וייס כמעט להתבטלות נגמורה לפני הערצתו, ועסק ללא-הרף בהסברת התנהגותו ועמדותיו הלא-תמיד-מובנות.

ניתן היה לפגוש בו בחברתו של חברו-לעיר, חבר-הכנסת אמנון לין וחברו-לקבוצה (קבוצת רבין) חבר הכנסת יצחק פרץ, בלובי של מלון רמדה רנסנס כשהם ישובים סביב שולחן משקאות ופיצוצים. לעיתים הצטרפה אליו אף אשתו השברירית, אסתר, ולפעמים השלים בנם את ההרכב המישפחתי.

לזכותו ייאמר שהוא אחד האנשים המלאים והרגזניים בכנסת. חייו מלאי התהפוכות — מזוועות השואה, דרך זכייתו באלופיות-ספורט שונות ועד סוקו בעריכת חירונים, ועד לפנייתו למסלול האקדמי ואחר-כך למסלול הפוליטי עקב תאונת-דרכים מחרידה — מבליטים אותו עוד יותר על רקע שלל הדמויות החרד-מיריות שבמיש"ש כן. לכן ניתן להקשיב לו בהנאה מרובה, לא לשוחח — וייס אוהב להשמיע, נקודה.

אמאל נאצר: אל-דין: הבנו

מדי פעם יוצא לי לפגוש באנשים שיצחק שמיר הבטיח להם משהו. כך, על כל פנים, הם טוענים, גם כשההבטחה נשמעת מחוסרת-הגיון לחלוטין. אחד מאלה הוא חבר-הכנסת הדרוזי מטעם הליכוד, אמאל נאצר אל-דין. (זהו הכתיב הערבי. בעברית הוא כותב את שמו לפי הצליל: נאסר אריו).

השם אינו אומר לך רבר? בושה! בושה! אמאל נאצר-אל-דין, המדבר על עצמו מדי פעם בגוף השלישי, והמע' ניק לעצמו שמו-תואר נוסח "אמאל נאסר ארין הגדול" או "גבר נאה, חתיך..." מסרב להכיר בבורותך.